

Imponerende vri på

Kompani Teaterprinsessa i regi av Ann-Elisabeth Lande hadde i går premiere med forestillingen «Prospekt: Kirsebærhaven» i Black Box. Det var imponerende.

Stykket er en bearbeiding av Anton Tsjekovs Kirsebærhaven som ble skrevet på slutten av tsartiden i Russland før revolusjonen i 1917.

Originalstykket varer i over 3 timer uten strykninger, mens Teaterprisessas versjon tar en time og et kvarter, uten pause. Bearbeidelsen av stykket vil løfte hovedtemaet fram og gjøre det gjenkjennelig for oss som lever i 2011. Alle som har levd, har på samme vis som oss, følt at de har levd i moderne tider og at de handlinger de/vi foretar oss er av betydning for både oss selv og våre etterkommere.

Tidsskille

Tsjekov må ha følt at Russland sto ved et tidsskille. Russland var fremdeles et jordbruksamfunn, mens store deler av Europa hadde gjennomgått en industriell revolusjon med medfølgende kapitalisme. Det syntes som om adelens privilegier snart ville være over og at aristokratiet måtte begynne å arbeide med noe meningsfylt. Dette tema har Kompani Teaterprinsessa ført videre gjennom Tsjekovs stykke til vår tid. Vi, kanskje mer enn noen generasjon før oss, føler at vi står foran store omveltninger med nye oppfinnelser som snur opp ned på både arbeids- og privatliv. Mange føler nok at vi er på feil kurs, men blir mer eller mindre handlingslammet.

Vi: Dessertgenerasjonen

Prospekt: Kirsebærhaven peker på at i dag er det vi som er de privilegerte. Norge er flere ganger utropt til verdens beste land å bo i. Vi lever på oljepenger, utenlandsk arbeidskraft utfører mye arbeid vi ikke ønsker å gjøre selv, vi kjøper billige varer fra Østen og flytter hjemlig produksjon til lavkostland.

Gjennom forestillingen, som er delt opp i fire akter, får vi overvære en slags historisk fantasireise fra 1900 tallets begynnelse fram til vår tid.

Roskva Koritzinsky (i midten) er kommet hjem fra Paris, er konkurs og må selge sin elskede kirsebærhage.

Alle skuespillerne bruker sine egne fornavn, noe som gjør oss bevisste på at de ikke er rollepersonene, men kun spiller dem. Stykket åpner med at Morten (Milde) og Veronica (Mittet) dukker fram fra under hvite lakener, de har sovnet, men venter på at Roskva (Koritzinsky) skal komme tilbake fra Paris. Hun er økonomisk konkurs og må selge godset og sin elskede kirsebærhage.

Nostalgi

Første akt blir spilt i nostalgis ånd og ligger her ganske nær en vanlig Tsjekovforestilling i uttrykk. I eksposisjonen får vi en viss innføring i de forskjellige personene og deres forhold til hverandre og den forestående tvangsauksjonen. Felles for de fleste aktørene er at de lever i sin egen verden og lytter lite til andre. De har sine intriger gående mens de leker sine leker og spiller sine spill men gjør ingenting mens katastrofen venter. En

av lekene er stolleken som de fleste har vært med på, men som her får en uhyggelig undertone.

I andre akt skifter lyssettingen og det første som blir sagt er: Hvem er jeg? Dette blir ikke besvart, men blir liggende mens skuespillerne nyter livet under kinesiske solparasoller og sovner gladelig uten å bry seg om fremtiden.

«Let's twist again»

I tredje akt ser vi aktørene bak en lang bardisk. Med Chubby-

Checkers «Let's Twist Again» fra 60 tallet som gjennomgangstema, tvister de seg gjennom akten med narreluer på hodene.

Mot slutten får vi endelig greie på utfallet av auksjonen. Morten, som er en oppkomling, tilhører den nye tid og har kjøpt kirsebærhaven og tenker å utparsellere den til sommerhus. Dina (C. Nordsjø) synger sentimentalt Arnulf Øverlands vakre tekst «Om kvelden når det mørkner» mens Morten går rundt med ølkassa. Den nye tid

«Kirsebærhaven»

Foto: Tom R. Andreassen

har kommet. Det er slutt på vin og sjampanje.

I originalen er det gjort et stort poeng av de glemmer tjeneren når de forlater godset. Frank (Skovrand) spiller servilt og forbilledlig tjeneren som tilhører godset. Også her får han en viktig rolle som symbol for en person som tiden har forlatt.

Tekniske virkemidler

Stykket har en gjennomført og bevisst stil når det gjelder kostymer og scenografi. Scene-

bildene er både vakre og får oss til å få, forhåpentligvis, de rette assosiasjonene til handlingen. Bak dette står Inger-Marie D. Thorkildsen. Hun er også sammen med Tord Akerbæk og regissør Ann-Elisabeth Lande ansvarlige for dramaturgien. Lysdesigner er Jøkke Johansen og den praktiske utførelsen er ved Carl-Olof Fält. Koreografien er elegant og morsom, Hanne Løken Kolstad står bak. Alle virkemidlene bygger opp om stykkets hovedtema og gir

oss mange hint om vår livsstil og livssituasjon i dag. Skal man få meg seg alt, må man nok se forestillingen flere ganger

Imponerende prospekt

Sist, men ikke minst må jeg nevne Andre Fjørtoft fra Det Norske Blåseensemble. Han fargelegger improvisatorisk hele forestillingen gjennom sine perkusjonsinstrumenter. Det er med på å gi forestillingen nesten et filmatisk preg, uten at vi glemmer at vi har

levende skuespillere foran oss.

Det er vanskelig å stryke så mye i en tekst uten at man mister noe. Det man kan savne i denne forestillingen, er at vi blir kjent med rollefigurene og interessert i deres ve og vel. På den annen side får man i denne versjonen klart fram det absurde i deres handlinger og tanker fordi de aldri er ordentlig til stede i sine liv.

Nok en gang har Ann-Elisabeth Lande og Kompani Teaterprisessa dratt i land et

stort og imponerende prospekt, unnskyld prospekt. Alle skuespillerne gjør en god innsats og skaper klare rolletyper. Alle som er interesserte bør kjenne sin besøkestid før stykket blir tatt av plakaten. Det bør nevnes at anmeldelsen er skrevet etter å ha sett generalprøven. Det meste satt svært godt, bortsett fra noen små tekniske detaljer, som jeg er sikker på er på plass under premièren.

Jan de Vibe